

Biblioteka
ŽESTINA

Urednik

Borislav Pantić

Naslov originala
David Lagercrantz
“*Mannen som sökte sin skugga*”

Mannen som sökte sin skugga © David Lagercrantz &
Moggliden AB, First published by Norstedts, Sweden, 2017. Published
by agreement with Norstedts Agency.

Copyright © 2017 za srpsko izdanje Čarobna knjiga

Autor ilustracije na naslovnoj strani i dizajn korice
Dragan Bibin

ISBN 978-86-7702-541-0

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini, ne sme se reprodukovati, umnožavati, preštapavati niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača. Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

Čarobna knjiga
Beograd 2017.

David Lagerkranc

OKO ZA OKO

PETI DEO SERIJALA
MILENIJUM

Sa švedskog prevela

Milena Podolšak

Čarobna
knjiga

PROLOG

Sedeći u svojim kolicima u sobi za posetioce, Holger Palmgren je rekao:

„Ta tetovaža zmaja, oduvek sam hteo da te pitam, zašto ti je toliko važna?“

„Reč je o nečemu s mamom.“

„Sa Agnetom?“

„Bila sam mala, imala sam šest godina, valjda. Pobegla sam od kuće.“

„Mislim da se sećam. Neka žena je došla u posetu, zar ne? Imala je nekakav beleg.“

„Izgledalo je kao da joj vrat gori.“

„Kao od zmaja?“

DEO PRVI

ZMAJ 12–20. jun

Sten Sture Stariji podigao je skulpturu 1489. godine u čast pobjede nad danskim kraljem u bici kod Brunkeberja.

Skulptura – koja se nalazi u Velikoj crkvi u Stokholmu – predstavlja viteza Svetog Georgija na konju, kako podiže mač. Ispod njega leži zmaj na samrti. Pored njega stoji žena u burgundskoj odeći.

Žena predstavlja devicu koju vitez dramatično spasava, a smatra se da je urađena po uzoru na lik žene Stena Sturea Starijeg, Ingeborj Okesdoter. Devica deluje neobično ravnodušno.

POGLAVLJE 1

12. jun

Lizbet Salander je izlazila iz teretane i tuševa kad ju je zaustavio glavni čuvar Alvar Ulsen. Glavni čuvar je mleo o nečemu. Možda je čak bio i malo uzrujan. Pomahnitalo je gestikulirao i vitlao nekim papirima. Ali Lizbet nije čula ni reč onoga što je izgovorio. Bilo je 19.30.

Devetnaest i trideset bilo je najgore vreme u Fludberji. Teretni voz napolju grmeo je i poskakivao, zidovi su podrhtavali, ključevi zveckali i mirisalo je na znoj i parfem. Zatvor ni u jedno drugo doba dana nije bio opasan kao u 19.30. U to vreme bi se, pod okriljem buke sa železničke pruge i opšteg meteža koji bi nastao tik pred zatvaranje ćelijskih vrata, događalo najstrašnije nasilje. Lizbet Salander bi u to vreme uvek puštala pogled da luta napred-nazad po odeljenju, i nikako nije bila slučajnost što je baš u tom trenutku ugledala Fariju Kazi.

Farija Kazi je bila lepa i mlada, iz Bangladeša, i sedela je u svojoj ćeliji, odmah levo od njih dvoje. Iako je Lizbet iz trenutnog položaja mogla da joj vidi samo lice, nije bilo nikakve sumnje da joj neko udara šamare. Glava joj se iznova i iznova trzala i u udarcima je, uprkos tome što nisu bili preterano jaki, bilo nečeg ritualnog i uvežbanog. Šta god da se događa, traje već duže vreme. To se videlo po samim udarcima i po reakciji. Još je izdaleka bilo jasno da je reč o maltretiranju koje se duboko usadilo i slomilo svaku volju za otporom.

Nikakve ruke nisu pokušavale da zaustave šamaranje, a u očima se uopšte nije naziralo iznenađenje, samo ćutljiv, potmuo strah. Farija Kazi je živela s terorom. Lizbet je to shvatila samo na osnovu njenog lica, a bilo je i u skladu sa onim što je zapazila i videla tih nedelja provedenih u zatvoru.

„Tamo“, rekla je i pokazala prstom ka Farijinoj ćeliji.

Međutim, kad se Alvar Ulsen okrenuo, sve je već bilo gotovo, i Lizbet pobeže odatle, uđe u svoju ćeliju i zatvori vrata. Spolja su se čuli glasovi i prigušen smeh, i, naravno, teretni voz koji nikako da prestane da grmi i poskakuje. Ispred nje su se nalazili blistav umivaonik i uzan krevet, kao i polica za knjige i pisači sto s njenim kvantno-mehaničkim proračunima. Da li da nastavi s tim – s pokušajima da otkrije kvantnu gravitaciju petlji? Ona pogleda dole, u svoju ruku. Nešto je držala u njoj.

Držala je iste one papire kojima je Alvar malopre vitlao, i ona donekle oseti radoznalost, uprkos svemu. Međutim, posredi je bila budalaština, test inteligencije s dve mrlje od kafe na prednjoj strani. Ona frknu.

Nije podnosila da je neko vaga i procenjuje, pa pusti da joj papiri ispadnu iz ruke i da se razlete po betonskom podu kao nekakva lepeza. Čitava stvar joj je na trenutak isparila iz glave, i ona ponovo pomisli na Fariju Kazi. Lizbet nijednom nije videla ko je to udara. Pa ipak je vrlo dobro znala. Jer, iako u početku nije marila za atmosferu ovde, Lizbet je ipak protiv svoje volje bila uvučena u život u zatvoru i, korak po korak, dešifrovala je vidljive i nevidljive znake i uvidela ko zapravo upravlja odeljenjem.

Njeno odeljenje se zvalo B, ili sigurnosni paviljon. Smatralo se najbezbednijim delom zatvora, sa čim bi se verovatno saglasio i svako ko dođe u posetu ili na brzinu baci pogled po njemu. Nigde drugde u zatvoru nije bilo toliko čuvara, kontrole ni programa

rehabilitacije. Međutim, svako ko bi iole pomnije pogledao naslutio bi da tu ima i nečeg trulog. Čuvari su se pretvarali da su opasni i autoritativni, čak i saosećajni, a u stvari su bili samo kukavičke saksije koje su izgubile kontrolu i prepustile moć neprijatelju, mafijašici Benito Andešon i njenoj ekipi.

Benito se, doduše, danju trudila da bude neprimetna i ponašala se kao maltene uzorna zatvorenica. Međutim, nakon rane večere, kada su zatvorenice mogle da treniraju ili da se vide s bližnjima, ona bi preuzela kontrolu i ni u jedno doba dana njen teror ne bi bio toliki kao sada, uoči večernjeg zaključavanja vrata. Zatvorenice bi kružile po ćelijama, šaputale bi se pretnje i obećanja, i Benitina banda se držala na jednoj strani, a njihove žrtve na drugoj.

Naravno, sama činjenica da se Lizbet nalazi ovde ili da je uopšte završila u zatvoru bila je skandalozna. Međutim, okolnosti joj nisu išle naruku, a ni ona, ruku na srce, nije pružila veći otpor. Njoj je sve to bilo kao nekakva glupava epizoda, i dugo je smatrala da je svejedno da li sedi u ćorki ili negde drugde.

Osuđena je na dva meseca zatvora zbog samovoljnog postupanja i izazivanja opšte opasnosti iz nehata tokom drame koja je usledila nakon ubistva profesora Fransa Baldera, kada je na svoju ruku sakrila osmogodišnjeg autističnog dečaka i odbila saradnju s policijom, jer je s pravom smatrala da neko u istrazi odaje informacije. Niko, doduše, nije ni doveo u pitanje njen ogromni doprinos ni to što je dečaku spasla život. Uprkos tome, glavni tužilac Rikard Ekstrom vodio je čitav slučaj sa ogromnim patosom, i suđenje se na kraju preokrenulo u njegovu korist, iako je porota bila suprotnog mišljenja i iako je Lizbetina advokatkinja, Anika Đanini, obavila sjajan posao. Međutim, pošto nije bila od velike pomoći Aniki, Lizbet nije imala nikakve šanse.

Lizbet je tokom čitavog suđenja ozlojeđeno ćutala i odbila da uloži žalbu. Htela je samo da se čitav spektakl okonča i tako je, sasvim očekivano, završila u otvorenoj zatvorskoj jedinici Bjernjerda Gord, u kojoj je uživala veliku slobodu. Potom su dobijeni podaci da postoje pretnje, što i nije bilo sasvim neočekivano s obzirom na to s kim se zavitalavala, te je stoga premeštena na sigurnosno odeljenje ovde, u Fludberji.

Ništa od toga nije bilo čudno kao što izgleda. Iako je, doduše, dospela među najgore ženske kriminalce u zemlji, Lizbet lično nije imala nikakvih primedaba. Stalno je bila okružena čuvarima i, doista, tačno je da godinama nije bilo nikakvih pritužbi na napade ili nasilje. Osoblje je čak moglo da se pohvali zaista sjajnom statistikom, iako su ti statistički podaci u potpunosti važili za period pre dolaska Benito Andešon.

Lizbet se već na početku susrela s brojnim provokacijama, ali ni to nije bilo naročito neobično. Bila je zatvorenica visokog profila, poznata iz medija i glasina i razmene informacija u kanalima podzemnog sveta. Pre samo nekoliko dana, Benito joj je glavom i bradom doturila papirić s rečima: *Prijatelj ili neprijatelj?* Ali tu je poruku Lizbet bacila nakon jednog minuta – uglavnom zato što joj je trebalo otprilike pedeset osam sekundi da se uopšte natera da je pročita.

Nije je zanimala borba za prevlast niti savezništvo. Usredsredila se na posmatranje i saznavanje, a malopre je saznala i više nego dovoljno. Sada je praznog pogleda zurila u svoju policu za knjige s radovima o teoriji kvantnog polja, koje je specijalno naručila pred odlazak u ćorku. U plakaru s leve strane nalazila su se dva rezervna kompleta zatvorske odeće sa oznakom KPZ, to jest Kazneno-popravni zavod, na grudima, kao i donji veš i dva para patika. Na zidovima nije bilo ničega, ni jedne jedine fotografije

niti najmanje uspomene na život van zidina. Uređenje enterijera zanimalo ju je jednako malo kao kod kuće, u ulici Fiskargatan.

U hodniku je otpočelo zatvaranje ćelija, što bi u uobičajenim okolnostima za nju značilo oslobođenje. Kad bi zvuci utihnuli i kad bi na odeljenju zavladao mir, Lizbet bi utonula u svoju matematiku – u svoje napore da ujedini kvantnu mehaniku i teoriju relativnosti – i zaboravila na spoljašnji svet. Međutim, večeras se osećala drugačije. Bila je razdražena, i to ne samo zbog napada na Fariju Kazi niti zbog čitave korupcije unutra.

Radilo se o tome što ju je šest dana ranije posetio Holger Palmgren, njen stari staratelj iz vremena kad je pravna država smatrala da Lizbet nije kadra da brine o sebi. Poseta je sama po sebi bila prava drama. Holger nikada nije izlazio iz kuće i potpuno je zavisio od negovatelja i pomoćnika koji su se starali o njemu u stanu na Liljeholmenu. Međutim, uporno je zahtevao da dođe u zatvor, što je i učinio pomoću opštinskog transportnog vozila, u invalidskim kolicima, sav zadihan pod maskom s kiseonikom. Pa ipak je to bio lep osećaj. Holger i ona su razgovarali o starim vremenima i Holger je bio sentimentaln i dirnut. Samo je jedna stvar uznemirila Lizbet. Holger joj je ispričao o iznenadnoj poseti žene po imenu Maj-Brit Turel, koja je radila kao sekretarica na Dečjoj psihijatrijskoj klinici „Sveti Stefan“, gde je Lizbet kao dete bila zatvorena. Žena je pročitala o Lizbet u novinama i predala mu hrpu papira za koje je mislila da bi ga zanimali. Međutim, prema Holgerovim rečima, bila je to samo stara dokumentacija o tome kako su Lizbet na klinici vezivali kaiševima i grozno postupali s njom. „Ništa što bi trebalo da vidiš“, kazao je. Pa ipak, mora da dokumenti u najmanju ruku sadrže bar nešto novo, pošto je Holger, kad ju je pitao za tetovažu zmaja, na šta mu je Lizbet ispričala za damu sa usplamtelim belegom, rekao:

„Zar nije ona bila iz Registra?“

„Šta?“

„Iz Registra za proučavanje genetike i sredine u Upsali? Mislim da sam tako pročitao.“

„Mora da je to pisalo u tim novim papirima“, rekla je.

„Misliš?“, odgovorio je. „Ili sam možda samo pobrkao.“

Možda je bio pobrkao. Holger je sada ostario. Pa ipak se taj podatak zadržao u Lizbetinoj glavi. Glodao ju je dok bi po podne udarala u bokerske vreće u teretani i dok bi ujutro radila u keramičarskoj radionici, i glodao ju je sada, dok je stajala u svojoj ćeliji i opet zurila u pod.

Čak joj se i test inteligencije, raširen dole, činio drugačijim, i više joj nije bilo svejedno, već joj je delovao kao nekakav nastavak onoga o čemu su Holger i ona razgovarali, iako Lizbet na trenutak nije mogla da shvati zašto. Ali onda se setila da joj je i žena s belegom davala razne testove. To se završilo prepirkom i uzrujanošću, i ona je na kraju, sa samo šest godina, pobegla napolje, u noć.

Uprkos tome, nisu testovi, pa čak ni beg, bili važni u čitavom tom sećanju. Bila je to sumnja koja je već uveliko klijala u njoj, da postoji nešto suštinsko u vezi s njenim detinjstvom što ne razume, i ona shvati da mora da sazna više.

Ionako bi uskoro trebalo da izađe na slobodu i da čini šta god bude htela. Međutim, znala je i da drži u šaci glavnog čuvara, Alvara Ulsena. Nije ovo bio prvi put da je okrenuo leđa nasilju. Odeljenje kojim je upravljao, koje je i dalje smatrano ponosom kazneno-popravnog sistema, moralno je propadalo, i Lizbet se stoga zapita da li bi Alvar Ulsen mogao da joj pomogne da dobije ono što tu, unutra, nije imala – vezu sa internetom.

Osluškivala je hodnik. Naizmenično su se mrmljale prijateljske reči i psovke, lupalo se vratima, zveckalo se ključevima i čuo se

bat koraka kako nestaje u daljini. Zatim je nastupila tišina. Čuo se samo šum ventilacionog sistema, mada taj sistem uopšte nije funkcionisao. Bilo je zagušljivo i neizdržljivo. Lizbet Salander pogleda u pod i testove i pomisli na Fariju Kazi, Benito i Alvara Ulsena, i na damu sa usplamtelim belegom na vratu.

Ona se saže i pokupi papire, sede za pisaći sto i na brzinu ispisa odgovore. Kad je završila, pritisnu srebrnast interkom-alarm kod metalnih vrata. Alvar Ulsen se javi otegnuto i nervozno. Ona mu reče da mora odmah da razgovara s njim.

„Važno je“, naglasila je.

POGLAVLJE 2

12. jun

Alvar Ulsen je želeo da ide kući. Želeo je da ode odatle. Ali prvo je morao da obavi svoj čuvarski posao i da se uhvati ukoštac s papirologijom, i, naravno, da telefonira i kaže „laku noć“ svojoj devetogodišnjoj ćerki Vildi. Kao i obično, devojčicu je čuvala Ćeštin, njegova tetka, i, kao i obično, Ćeštin je rečeno da zaključa i sigurnosnu bravu.

Alvar je već dvanaest godina bio upravnik sigurnosnog odeljenja u Fludberji i dugo je bio ponosan na svoj posao i smatrao sebe pravim čovekom za taj zadatak. Alvar Ulsen je u mladosti spasao život svojoj majci, teškoj alkoholičarki, i naterao je da se otrezni. Oduvek je bio strastvene prirode, na strani marginalizovanih, pa stoga i ne čudi što je odabrao kazneno-popravnu struku i rano stekao ogroman ugled. Danas, međutim, nije mu preostalo mnogo od njegovog starog idealizma.

Prvi težak udarac dogodio se kad ga je žena ostavila, samog s devojčicom, i preselila se u Ore sa svojim bivšim šefom. Benito je pak bila ta koja ga je konačno lišila svih iluzija. Alvar je uvek govorio da u svakom kriminalcu počiva nešto dobro. Ali u Benito nije bilo ničeg dobrog, iako su mnogi tragali za tim – njeni momci, njene devojke, advokati, terapeuti i sudski psihijatri, pa čak i nekoliko sveštenika. Benito se zapravo zvala Beatris. Promenila je ime po uzoru na izvesnog italijanskog fašistu, i danas

je imala tetoviran kukasti krst na vratu, podšišanu kosu i nekakvo nezdravo bledilo u licu. Pa ipak, nikako nije bila oduran prizor.

Uprkos svom rvačkom telu, zračila je nekakvom gracioznošću, i nije mali broj ljudi bivao očaran njenom grandioznošću. Većina bi se samo nasmrtno preplašila. Benito je – bar tako kolaju glasine – ubila tri osobe parom bodeža koje zvala Kris ili Keris i o kojima se toliko često pričalo da su postali deo preteće, zagušljive atmosfere u zatvoru. Stalno se ponavljalo da je najgora stvar koja može da ti se desi na odeljenju to da ti Benito kaže da je uperila svoj bodež ka tebi, jer bi to značilo smrtnu presudu ili praktično smrt. Mada su to mahom, naravno, bile potpune besmislice i *mumbojumbo* – pogotovo jer su se noževi nalazili na bezbednoj udaljenosti od zatvora – te su glasine ostavile traga na atmosferu. Mitovi o bodežima širili su strah i trepet po hodniku i stopili se s Benitinom pretećom prilikom. Sve je to skupa bila bruka i veliki skandal. Alvar je tu ustuknuo.

Trebalo je da bude naoružan protiv nje. Alvar je bio visok sto devedeset dva centimetra. Imao je osamdeset osam kilograma i bio čvrste i mišićave građe, i još se kao tinejdžer tukao s pijandurama i gadovima koji su maltretirali njegovu majku. Međutim, i on je imao slabu tačku. Bio je samac s detetom, i pre otprilike godinu dana Benito mu je prišla u dvorištu i prošaptala mu u uvo opis puta, jezivo tačan opis svakog hodničića i stepeništa kojima je Alvar svakog jutra morao da prođe kako bi ostavio svoju ćerku u odeljenje 3A na trećem spratu škole *Fridhemsskolan* u Erebruu.

„Uperila sam svoj bodež ka tvojoj ćerkici“, rekla je i to je bilo sasvim dovoljno.

Alvar je izgubio kontrolu nad odeljenjem, a sunovrat se proširio i na donje delove hijerarhije. Ni na sekund nije posumnjao da su neke od njegovih kolega – kao ona kukavica Fred Stremer –

počele da se ponašaju krajnje korumpirano. Nijedno doba godine nije bilo gore nego leto, kada bi zatvor bio pun nesposobnih i preplašenih zamenika, a vazduh u hodnicima bio lišen kiseonika, što je samo dodatno pojačavalo nervozu i napetost. Alvar se ni sam ne seća koliko se puta probudio i zarekao da će dovesti odeljenje u red. Pa ipak, nije bio kadar da uradi ništa, a sve je otežavalo i to što je upravnik zatvora Rikard Fager bio idiot. Rikarda Fagera zanimala je samo fasada, a fasada je i dalje bila blistava i sjajna, ma kolika da je trulež počivala iza nje.

Svakog popodneva Alvara bi paralizovao Benitin pogled i, u skladu s psihologijom tlačenja, on je, kad god bi ustuknuo, postajao sve slabiji. Kao da mu je nestajalo krvi, a najgore od svega bilo je to što nije uspeo da zaštiti Fariju Kazi.

Farija je bila osuđena zato što je ubila svog starijeg brata tako što ga je gurnula kroz veliko okno prozora u stokholmskom predgrađu Sikla. Međutim, u njenoj ličnosti nije bilo ničeg agresivnog niti nasilnog. Mahom je sedela u svojoj ćeliji i čitala ili plakala, a na sigurnosnom odeljenju je završila zato što je bila suicidalna i izložena pretnjama. Bila je skrhanja osoba, napuštena od svih, čak i od društva. Uopšte nije imala opasan stav u zatvorskom hodniku, nikakav čeličnosiv pogled koji bi ulio poštovanje, samo krhku lepotu oko koje bi se mučitelji i sadisti sjatili, i Alvar je mrzeo sebe zbog toga što ništa nije činio povodom toga.

Jedina konstruktivna stvar koju je u poslednje vreme pokušao bila je da se angažuje oko nove devojke, Lizbet Salander. Ali ni to nije bilo jednostavno. Lizbet Salander je bila opasna kučka, o njoj su kružile priče isto kao o Benito. Neki su se divili Salanderovoj, drugi su smatrali da je uobražena govornarka, a treći su osećali da im je mesto u hijerarhiji ugroženo. Čitavo Benitino telo – svaki mišić u njoj – delovalo je kao da se priprema za borbu za prevlast,

i Alvar ni na sekund nije posumnjao da ona skuplja informacije o Salanderovoj uz pomoć svojih kontakata s druge strane zidina, isto kao i o njemu i svima drugima na odeljenju.

Ipak, ništa se nije dogodilo, čak ni kad je Lizbet, uprkos višem sigurnosnom statusu, dobila dozvolu da preko dana radi u bašti i keramičarskoj radionici. Bila je beznadežna s keramikom. Gore vaze od njenih nije video, a nije bila ni naročito društvena. Jedva da bi progovorila ijednu reč. Izgledala je kao da živi u sopstvenom svetu, ne mareći za poglede i reči upućene njoj, pa čak ni za gurkanja ili udarce koje bi joj Benito krišom zadala. Lizbet bi to stresla sa sebe, kao prašinu ili ptičji izmet, i jedino što je pomno posmatrala bila je Farija Kazi.

Lizbet ju je držala pod nadzorom i, po svemu sudeći, već je uvidela ozbiljnost situacije. Možda će to i dovesti do nekog oblika sučeljavanja. Nije znao. Ali sve ga je to brinulo.

Alvar Ulsen se, bez obzira na sve nedaće, ponosio individualnim programima koje je osmislio za svaku od zatvorenica. Ništa nije išlo automatski. Svaka zatvorenica bi dobila sopstvenu šemu – u zavisnosti od problematike i potreba. Neke zatvorenice su studirale, u potpunosti ili delimično. Druge su pohađale programe rehabilitacije i viđale psihologa ili socijalnog radnika, ili im je nuđena pomoć u profesionalnoj orijentaciji. Lizbet Salander je trebalo – na osnovu njenih dokumenata – dati mogućnost da završi školu ili da u najmanju ruku dobije savetovanje u vezi s tim. Nije nikada išla u gimnaziju, pa čak ni završila osnovnu školu, i, osim kratkog zaposlenja u jednoj firmi za obezbeđenje, izgleda da nikada nije imala posao. Stalno je upadala u probleme sa zakonom, iako pre ovoga nije osuđivana. Neko bi je lako mogao otpisati kao lenjivicu. Pa ipak, nešto nije štimalo u toj slici. I to ne samo to što ju je večernja štampa opisala kao nekakvu akcionu

junakinju. Radilo se o čitavoj njenoj pojavi i, naravno, o jednom događaju koji mu se urezao duboko u pamćenje.

Taj događaj je jedina pozitivna ili neočekivana stvar koja se u poslednjih godinu dana dogodila na odeljenju. Bilo je to pre nekoliko dana, u menzi, nakon rane večere u pet sati. Padala je kiša. Zatvorenice su sklonile svoje tanjire i čaše, oprale ih i očistile sve, i Alvar je ostao da sedi sam na stolici pored kuhinjskog pulta. Zapravo, nije imao šta da radi tamo. Jeo je sa osobljem u drugom delu zatvora, a zatvorenice su same brinule o menzi. Takozvane samostalne upravnice Josefin i Tine – obe Benitine poverenice – imale su sopstveni budžet, naručivale namirnice i spremale hranu, održavale menzu čistom i starale se da bude dovoljno hrane za sve. Titula samostalne upravnice značila je status. Hrana je u zatvoru davala moć, tako je oduvek bilo, i bilo je neizbežno da neke zatvorenice, kao Benito, dobiju više, a ostale manje. Zato je Alvar često jednim okom motrio na kuhinju. U kuhinji je, takođe, stajao i jedini nož na odeljenju. Taj nož nije bio oštar i bio je privezan čeličnom žicom. Njime se ipak mogla naneti povreda, i on je tog dana svaki čas bacao pogled k njemu dok je pokušavao da uči.

Alvar je hteo da napusti Fludberju. Želeo je bolji posao. Međutim, neko kao on, ko nikad nije studirao i ko je radio samo u zatvoru, nije imao mnogo izbora. Zato je upisao dopisni kurs iz preduzetničkog menadžmenta i, dok je miris palačinki od krompira i džema i dalje počivao u vazduhu, on je čitao o tome kako se određuje cena deoničarskih opcija na finansijskom tržištu, iako, ruku na srce, nije mnogo razumeo, niti je uspeo da uradi zadatke za vežbanje u udžbeniku. U tom trenutku, ušla je Lizbet Salander ne bi li uzela nešto da jede.

Gledala je u pod i delovala besno i zatvoreno u sebe, i, pošto nije želeo da se opet osramoti i bezuspešno pokuša da ostvari